

РЕШЕНИЕ

№ 2655

гр. София, 06.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Калина Анастасова
Стойчо Попов

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Любомир Василев Въззивно гражданско дело
№ 20221100505809 по описа за 2022 година

Производството е по чл.258 – чл.273 ГПК /въззивно обжалване/.

В. гр.д. №5809/2022 г по описа на СГС е образувано по въззивна жалба на „Ф.И.А.” ЕООД ЕИК ***** гр.София срещу решение №20005896 от 20.01.2022 г постановено по гр.д. №56732/20 г на СРС , 30 състав ; с което на основание чл.439 ГПК е признато за установено , че Н. Р. К. ЕГН ***** от с.Р.о , Община Стара Загора **не дължи** на въззивника 500 лв главница ведно със законната лихва от 29.04.2009 г до окончателното заплащане на сумата /в размер от 581,61 лева за периода 29.04.2009 г – 18.08.2020 г / , 147,28 лева договорна лихва за периода 30.04.2008 г – 28.04.2009 г и 125 лева разноски в заповедното производство ; за които суми е издаден изпълнителен лист от 26.05.2009 г по ч.гр.д.№23066/09 г на СРС , 52 състав и е образувано изпълнително дело №20098580400383 на ЧСИ №858 У.Д. .

Решението на СРС се обжалва и в частта за разноските .

Въззивникът излага доводи за неправилност на решението на СРС . За вземанията по банков кредит е приложима общата 5-годишна давност . Същата давност е приложима и при влязла в сила заповед за изпълнение . Заповедта за изпълнение не е връчена надлежно до 2018г и въобще не е започнала да тече погасителна давност . По т.5 от ТР №3/15 г от 10.07.2017 г налагането на запор върху банкови сметки е надлежно изпълнително действие дори да няма наличен авоар по сметката . В случая са искани и извършени множество изпълнителни действия , изпълнителното дело не се е перемирало , а погасителната давност е прекъсвана многократно и не е изтекла .

Въззиваемата страна не е писмен отговор на въззивната жалба .

Въззивната жалба е допустима. Решението на СРС е връчено на въззивника на 31.01.2022 г и е обжалвано в срок на 03.02.2022 г /по пощата/. Налице е правен интерес на въззивника за обжалване на решението на СРС .

След преценка на доводите във въззивната жалба и доказателствата по делото, въззивният съд приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Във връзка с чл.269 ГПК настоящият съд извършва служебна проверка за нищожност и за недопустимост на съдебното решение в обжалваната част , като такива основания в случая не се констатира . Относно доводите за неправилност съдът /принципно/ е ограничен до изложените във въззивната жалба изрични доводи , като може да приложи и императивна норма в хипотезата на т.1 от Тълкувателно решение №1 от 09.12.2013 г по тълк.дело №1/2013 г на ОСГТК на ВКС .

За да уважи исковете **СРС е приел** , че вземанията по банков кредит се погасяват с 3-годишна погасителна давност като периодични вземания по чл.111 б.В ЗЗД . Отделно , не е налице влязло в сила решение за вземанията . По изпълнително дело №20098580400383 на ЧСИ №858 У.Д. има само три действия на принудително изпълнение ГОДНИ ДА СПРАТ давността – на 05.10.2009 г е наложен заповест на МПС , на 17.05.2018 г е наложен заповест върху банкови сметки в Б. ДСК ЕАД и на 13.11.2018 г е наложен заповест върху банкови сметки в „Б.П..Б.“ АД . Между прекъсването на давността на 05.10.2009 г и заповеста на 13.11.2018 г е изтекъл 3-годишен давностен срок и се е „погасила възможността за принудително събиране на задължението по изпълнителния лист „ .

Решението на СРС е неправилно .

Преди всичко първоинстанционният съд не е изследвал въпроса дали и кога процесната заповед за изпълнение по чл.417 ГПК е влязла в сила , тъй като първоначалният взыскател е бил Б. и изпълнителният лист е издаден въз основа на такава заповед .Съгласно чл.418 ал.5 ГПК заповедта за изпълнение по чл.417 ГПК се връчва от съдебния изпълнител . До влизане в сила на заповедта за изпълнение давност не тече – чл.115 б.Ж ЗЗД .

Според представеното копие от изпълнителното дело в случая ЧСИ У.Д. е извършила многократни опити да връчи заповедта за изпълнение , но същата е била връчена надлежно едва на **20.12.2018 г** . Следователно заповедта за изпълнение е влязла в сила на **04.01.2019 г** и от тази дата е започнала да тече погасителна давност за вземанията .

При влязла в сила заповед за изпълнение по аналогия на чл.117 ал.2 ЗЗД погасителната давност за вземанията **винаги е 5-годишна** ; независимо дали става въпрос за вземания , които принципно се погасяват с 3-годишна , 5-годишна или 10-годишна давност . В този смисъл са Постановление №2 от 21.12.1981 г, Пленум на ВС, Тълкувателно решение №51 от 01.04.1966 г по гр.д. №17/1966 г на ОСГТК на ВС , решение №235 от 21.09.2012 г по гр.д. №1762/2011 г, ГК , III ГО на ВКС и решение №51 от 21.02.2019 г по гр.д.№2917/18 г на ВКС , IV ГО . Това важи и след спиране и/или прекъсване на давността - решение №2106 от 28.12.1998 г по гр.д. № 1571/1998 г, V ГО на ВКС .

Отделно е налице и трайна съдебна практика , че давността за вземания по банков кредит е **5-годишна** , а не 3-годишна, както приема СРС . В този смисъл са решение №28 от 05.04.2012 г по гр.д.№523/11 г на ВКС , III ГО , решение №261 от 12.07.2011 г по гр.д. № 795/2010 г, ГК , IV ГО на ВКС, решение №103 от 16.09.2013 г по т.д.№1200/11 г на ВКС , I ТО и пр.

Следователно , погасителната давност за процесните вземания не е изтекла до настоящия момент , **дори да не бяха извършени никакви изпълнителни действия** по изпълнителното дело .

Само за пълнота трябва да се отбележи , че дори да се приеме влизане в сила на заповедта за изпълнение към 2009 г , то по изпълнителното дело са извършени по възлагане от вискателя или по изрично искане на вискателя множество изпълнителни действия – запори върху МПС , върху банкови сметки и върху вземания от трети лица . С тези действия **давността многократно би била прекъсвана** , като липсва период от повече от 5 години между отделните действия по принудително изпълнение , за да е изтекла погасителната давност .

Без значение е , че не е открит авоар по банковите сметки/вземания на ищеца . Както е посочено в т.5 от Тълкувателно решение №3 от 10.07.2017 г по тълк.дело № 3/2015 Г., ОСГТК на ВКС изпращането на запорно съобщение до Б. в хипотезата, при която съдебният изпълнител е получил на основание чл.508 ал.1 ГПК отговор, че длъжникът няма сметка в съответната Б., представлява **валидно действие по налагане на запор**. От своя страна налагането на запор върху банкова сметка безспорно е действие , с което давността бива прекъсната – мотиви на т.10 от Тълкувателно решение №2 от 26.06.2015 г по тълк.дело №2/13 г на ОСГТК на ВКС .

В случая запори върху банкови сметки и други вземания са налагани през 2012 г , 2014 г , 2015 г , 2017 г , 2018 г и 2020 г . Съгласно най-новата практика на ВКС в решение № 37/24.02.2021 г. по гр.д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV ГО и решение №3 от 04.02.2022 г по гр.д.№1722/21 г на ВКС , IV ГО перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи юридически факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици. Изтеклата погасителна давност изключва правото на принудително изпълнение, въпреки че кредиторът се е снабдил с изпълнително основание (пред съдебния изпълнител обаче длъжникът не може да се позове на нея и съдебния изпълнител не може да я зачете, освен при влязло в сила решение за уважаването на иска по чл. 439 ГПК). **Перемпцията не изключва правото на принудително изпълнение**. Обратно, и след настъпването ѝ правото на принудително изпълнение може да съществува, но въпреки това чл.433 ал.1 т.8 ГПК задължава съдебният изпълнител да я зачете . **Допустимо е подновяване на изпълнителни действия и след настъпила перемпция** и тези изпълнителни действия могат да прекъснат давността ако същата не е изтекла .

Налага се категоричният извод , че процесните вземания не са погасени по давност .

Исковете са неоснователни , решението на СРС трябва да се отмени и исковете да се отхвърлят . В тежест на ищеца са разноските на ответника пред СРС и СГС .

Водим от горното , СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение №20005896 от 20.01.2022 г постановено по гр.д.№56732/20 г на СРС , 30 състав ; и вместо него **ПОСТАНОВЯВА** :

ОТХВЪРЛЯ исковете на Н. Р. К. ЕГН ***** от с.Р.о , Община Стара Загора срещу „Ф.И.А.” ЕООД ЕИК ***** гр.София , да се признае за установено на основание чл.439 ГПК , че К. **не дължи 500 лв** главница ведно със законната лихва от 29.04.2009 г до окончателното заплащане на сумата / законната лихва е в размер от 581,61 лева за периода 29.04.2009 г – 18.08.2020 г / , 147,28 лева договорна лихва за периода 30.04.2008 г – 28.04.2009 г и 125 лева разноски в заповедното производство ; за които суми е издаден изпълнителен лист от 26.05.2009 г по ч.гр.д.№23066/09 г на СРС , 52 състав и е образувано изпълнително дело №20098580400383 на ЧСИ №858 У.Д. .

ОСЪЖДА Н. Р. К. ЕГН ***** от с.Р.о , Община Стара Загора да заплати на „Ф.И.А.” ЕООД ЕИК ***** гр.София сумата от 50 лева разноски пред СРС и 89,74 лева разноски пред СГС .

Решението не подлежи на обжалване .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____